

Kjære alle sammen.

1.mai-tale av Line Khateeb, Hamar

1.mai er en kampdag, arbeidernes internasjonale kampdag.

Mange av dere har sikkert stått på dette torget før med fanene høyt hevet og krav om lønn som fortjent og arbeidsforhold en kan leve med. Flere har sikkert også stått her før og hørt en appell om Palestina, Gaza eller Khan Younis. Hamar er Khan Younis sin vennskapsby. Byen ved Mjøsa og byen ved Middelhavet har knyttet et bånd som består av vennskap og solidaritet på tvers av store avstander og et innestengt Gaza.

Da jeg besøkte rådhuset i Khan Younis for litt mer enn ett år siden stod Hamar sitt kommunemerke ved inngangsdøren. I et monter stod en bok med bilder av norsk natur og en fortelling om at vi har en vennskapsby i Norge. Eg kan fortelle dokkar at enhver innbygger av Hamar regnes som en venn i Khan Younis. Det betyr nemlig mye å vite at en ikkje står alene. At en har venner som støtter opp når de ser at du trenger det.

I går hadde eg besøk av en venn. Vi satt rundt kjøkkenbordet då han spurte ka eg skulle snakke om her i dag. "Sikkert rettigheter og Palestina og sånt" svarte min datter på seks og et halvt. Hun har også stått som dere, på et torg på 1. Mai før.

Vi må ofte snakke om rettigheter når vi snakker om Palestina, men er håper at ordene fortsatt betyr noe.

-At når vi snakker om Khan Younis så ser dokkar byen, menneskene, barna som leker i gatene. Menneskene som gleder seg, gruer seg, som smiler, ler eller gråter.

-At når vi snakker om blokaden av Gazastripen så ser dokkar 1.6 millioner mennesker som er avskåret fra verden rundt seg. <som ikkje kan bruke havet fritt, jorden sin fritt eller bestemme sjøl hvilke varer som skal ut eller inn av Gazastripen.

-At når vi snakker om den israelske okkupasjonen, og brudd på internasjonal lov så ser dokkar skiltet som henger på rådhuset i Khan Younis hvor det står at avstanden til "Jerusalem 101 km" . Likevel har mesteparten av ungene på Gazastripen aldri vørt i Jerusalem, de har aldri vært på Vestbredden, størstedelen av det landet det snakkes om skal være en Palestinsk stat.

Eg håper at når vi snakker om Palestina og rettigheter så ser vi for oss at det går an at folk kan leve fritt i landet sitt, i fred med naboene sine, uten at barn blir satt i fengsel og uten at fotballspillere blir satt i isolasjon.

Khan Younis by huser en flyktningleir. Etter krigen i 1948, da 35 000 palestinere som måtte flykte til Khan Younis. I dag bor det 72 000 flyktninger i den samme leiren. Det er mer enn dobbelt så mange som hele Hamar.

Fire av ti av innbyggerne på Gazastripen lever under fattigdomsgrensen. Seks av ti er avhengige av mathjelp fra FN. Det betyr at de står i kø og får tildelt mel, sukker, olje eller brød.

Sånn som oss, ønsker foreldre i Khan Younis selv å kunne forsørge ungene sine, ungdom ønsker å kunne bruke utdannelsen sin og de vil alle bidra til at de har en god by å bo i .

Hva kan Hamar gjøre som vennskapsby av Khan Younis og hva kan vi alle gjøre som folk på et torg 1. Mai i Norge for folk som kanskje går i 1.mai tog i Palestina?

Arbeidere, bønder og studenter i Palestina har gått sammen om et ønske til oss. De ber oss om å boikotte israelske varer og institusjoner så lenge palestinerens rettigheter ikke blir fulgt opp.

De ber oss for eksempel om å bryte båndene til den israelske fagforeningen Histadrut så lenge palestinske fagforente ikkje kan møtes, ikkje kan dyrke jorden sin eller ikkje kan komme seg på jobb fordi den israelske okkupasjonsmakten stenger veiene, gjerder inne jorden eller tar fra de vannet deres.

Boikott av varer produsert på okkupert land, boikott av en okkupasjonsmakt er en ting som alle kan bidra med. Men vi må også fortsette å jobbe for palestinerne sine rettigheter for er de samme som rettighetene vi ønsker for oss sjøl og for våre barn.

Vi vil ha trygge skoler og hjem, en jobb å gå til, et land å kunne reise fritt i og en hverdag i fred framfor frykt for når neste rakett blir skutt ned fra himmelen.

Jeg ønsker meg et fritt Palestina og ønsker at folk fra Hamar ved Mjøsa kan møte folk fra Khan Younis ved Middelhavet uten å måtte snakke om rettigheter og Palestina og sånn, men heller snakke om drømmer og muligheter.

Det kan vi få til sammen.